

nýbrž dotýká se v podstatných směrech též zájmů veřejných, k jichž ochraně právě v první řadě má také sloužiti zápis do matriky jakožto listiny úřadem nebo pod autoritou úřadu vedené a veř. víry požívající, není uvedené právo rodičů, resp. otce neomezeným, nýbrž má meze právě v zájmech veřejných, jimž dání jména má sloužiti.

Účelem jména jest mimo jiné, aby příslušná osoba byla odlišna od osob jiných, zejména od osob téhož jména rodinného. Z toho důvodu nutno za správné uznati stanovisko úřadu, který pokládá s tohoto hlediska za nepřipustné, aby se dítěti dávala jakožto jméno rodné (přední jméno) rodinná nebo rodová jména rodin a rodů jiných.

Poněvadž pak není sporu, že všechna jména, o něž tu jde, jsou jmény rodinnými, resp. že jako taková jsou obecně pojímána, při čemž zejména některá z nich jsou dosud velmi častými jmény rodinnými, a poněvadž dále by tím, že by rodinné jméno bylo dáno dítěti jako jméno rodné, mohlo býti zasahováno do práva oněch rodin na rodinné jméno (srovnej též § 43 o. z. o. ve znění III. novely), nelze shledati nezákonnost v tom, že úřady odepřely z uvedeného důvodu zápis zmíněných šesti jmen rodinných do matriky.

Na tom nemůže nic měniti námitka stížnosti, že prý i jména, jichž se obyčejně jako jmen rodných (zejména při příslušnicích církví křesťanských jmen křesťanských) užívá, jsou resp. byla původně jmény rodinnými nebo rodovými; neboť jednak nerozhoduje tu, čím jména ona kdy byla, nýbrž čím nyní jsou a zač jsou všeobecně považována, jednak jde při obvyklých jménech (křesťanských) o rodiny a rody dávno zaniklé. Je ovšem pravda, že i nyní jsou případy, nikoliv vzácné, kde rodiny mají za rodinné jméno název, který zpravidla má povahu jména rodného (po př. křesťanského) a že tu jisté zmatky nejsou vyloučeny. Tato okolnost však nesvědčí tomu, aby podobné nejasnosti a zmatky měly ještě býti způsobem umělým a obecné zvyklosti nevyhovujícím rozmnožovány.

Dle toho, co předesláno, stačí tedy již první důvod — uvedený shora sub a) — k tomu, aby nař. rozhodnutí bylo uznáno za shodné se zákonem a odpadá tudíž pro nss příčina, aby se zabýval také ještě druhým důvodem, o který se nař. rozhodnutí opírá a který je uveden shora sub b), a aby nss blíže přihlédl k námitkám, kterými stížnost brojí proti tomuto odůvodnění.

č. 6611.

Mimořádná opatření poválečná. — Administrativní řízení (Slovensko): * O námitkách podaných proti platebnímu nálezu stran zaměstnavatelských příspěvků k úhradě cen mlýnských výrobků podle § 4, odst. 5 opatření Stálého Výboru z 25. srpna 1920 č. 494 Sb. rozhoduje v poslední stolici na Slov. za platnosti vlád. nař. č. 199/22 min. soc. péče a nikoliv min. zásob.

(Nález ze dne 7. června 1927 č. 12.345).

Prejudikatura: Boh. 2680/23 a 3867/24.

Věc: M. K. v P. proti ministerstvu pro zásob. lidu stran zaměstnavatelských příspěvků k úhradě cen mlýnských výrobků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výkazem nedoplatků okresní dělníky pojišťující pokladny v Užhorodě byly st-li předepsány zaměstnavatelské příspěvky k úhradě cen mlýnských výrobků za osoby tam uvedené v celkovém obnosu 2887 Kč. Výměrem z 8. listopadu 1922 osvobodil hlavno-služnovský úřad ve Vel. Kapušanech st-le od placení zaměstnavatelských příspěvků v uvedené částce z důvodu, že st-l dotčným zaměstnancům poskytoval stravu a byt. Nař. rozhodnutím zrušilo min. zás., používajíc svého dozorcího práva, citovaný výměr a rozhodlo, »že M. K. jest povinen platiti zaměstnavatelské příspěvky k úhradě ceny mouky za zaměstnance.« —

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss důvodnou, setrvav při právním názoru, jež vyslovil již v nál. Boh. 3867/24 adm., že v případě, o jaký v daném sporu jde, kdy rozhodnutí úřadu I. instance v příčině povinnosti platiti zaměstnavatelské příspěvky po rozumu § 4. opatření Stál. výb. č. 494/20 vydáno bylo již za platnosti vl. nař. ze 14. července 1922 č. 199 Sb. na slovenském území, přípustná je podle § 23 téhož vl. nař. ve spojení s §em 4. opatření Stál. výb. č. 494/20 a § 156 zák. čl. XIX : 1907 proti rozhodnutím správního úřadu I. instance do 15 dnů stížnost k min. soc. péče, jež rozhodne o ní s konečnou platností.

Byla-li však kompetence ve věcech tohoto druhu na území slovenském přikázána výhradně min-u soc. péče, osoboval si žal. úřad, rozhoduje v daném sporu, příslušnost po zákonu mu nenáležející, pročež bylo zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 6612.

U č i t e l s t v o : * Na udělení dispense od požadavku opětného složení zkoušky učitelské způsobilosti podle § 40, odst. II. říš. zák. o školách nár. z r. 1869 není právního nároku.

(Nález ze dne 8. června 1927 č. 12.290).

V ě c: Antonie L. ve V. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran dispense od opětného složení zkoušky způsobilosti učitelské.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-lka složila roku 1888 zkoušku učitelské dospělosti a roku 1890 zkoušku učitelské způsobilosti pro obecné školy s něm. jazykem vyuč., roku 1891 složila zkoušku způsobilosti pro jazyk český na něm. školách obecných a konečně roku 1920 zkoušku způsobilosti pro jazyk český na něm. školách občanských. Službu učitelskou vykonávala s menšími přestávkami od 15. září 1888 do 31. ledna 1900. Roku 1901 se provdala a vzdala se služby. Od 10. dubna 1916 konala opět školní službu jako vedlejší učitelka češtiny na chlapecké škole občanské ve V.

Podáním z 20. srpna 1925 uvedla, že má úmysl ucházeti se opět o def. místo učitelky literární a žádala s poukazem na § 40 odst. 2 říš. zák. školního o udělení dispense od opětného složení zkoušky způsobilosti. Nař. rozhodnutím prohlásil žal. úřad, že žádosti té nemůže vyhověti.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nss uvážil: